

ДИРЕКТИВА 73/240/ЄЕС
Ради Європейських Співтовариств
щодо скасування обмежень свободи підприємництва в сфері
прямого страхування, іншого, ніж страхування життя

24 липня 1973 року

РАДА ЄВРОПЕЙСЬКИХ СПІВТОВАРИСТВ,

Беручи до уваги Договір про заснування Європейського Економічного Співтовариства і, зокрема статтю 54 (2) і (3) Договору;

Беручи до уваги Загальну програму щодо скасування обмежень свободи підприємництва і, зокрема, Розділ IV С Програми;

Беручи до уваги пропозицію від Комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського Парламенту,

Беручи до уваги висновок Економічного та Соціального комітету,

Враховуючи, що Загальна програма, зазначена вище, передбачає скасування дискримінаційного ставлення до громадян інших держав-членів у частині здійснення підприємницької діяльності в сфері прямого страхування, іншого, ніж страхування життя;

Враховуючи, що згідно із Загальною програмою, зняття обмежень на відкриття представництв і філій залежить, у частині, що стосується компаній прямого страхування, від узгодження умов започаткування та ведення діяльності; враховуючи, що цього узгодження досягнуто Першою Директивою Ради від 24 липня 1973 року у сфері прямого страхування, іншого, ніж страхування життя;

Враховуючи, що сфера застосування цієї Директиви у всіх відношеннях така ж, як визначено в пункті А Додатка до Першої Директиви щодо узгодження; враховуючи, що за даних обставин виявилось доцільним виключити, для цілей узгодження, кредитне страхування експорту;

Враховуючи, що, відповідно до Загальної програми, зазначеної вище, обмеження на право вступу до професійних організацій, повинні бути скасовані, якщо професійна діяльність відповідних осіб включає реалізацію цього права;

ПРИЙНЯЛА ЦЮ ДИРЕКТИВУ:

Стаття 1

Держави-члени скасовують, що стосується фізичних осіб та компаній, охоплених Розділом I Загальної програми щодо скасування обмежень свободи здійснення підприємницької діяльності, надалі "бенефіціарії", обмеження, зазначені в Розділі III цієї

Програми, які зачіпають право започатковувати та вести самостійну діяльність з видів страхування, вказаних в статті 1 Першої Координаційної Директиви.

Під "Першою Координаційною Директивою" розуміють Першу Директиву Ради від 24 липня 1973 року щодо узгодження законів, підзаконних та адміністративних актів стосовно започаткування та ведення діяльності у сфері прямого страхування, іншого, ніж страхування життя.

Однак, відносно кредитного страхування експорту, ці обмеження підтримуються, доки не буде виконана координаційна програма Першої Координаційної Директиви, викладена в статті 2 (2) (D).

Стаття 2

1. Держави-члени, зокрема, скасовують наступні обмеження:

(a) ті, що перешкоджають бенефіціаріям здійснювати підприємницьку діяльність у приймаючій державі-члені на таких же умовах і з такими ж правами, що й громадяни тієї країни;

(b) ті, що впливають з адміністративної діяльності, що має результатом дискримінаційне ставлення до бенефіціаріїв, в порівнянні з тим, що застосовується до громадян;

2. Обмеження, які повинні бути скасовані, включають зокрема ті, що впливають із застосування заходів, які перешкоджають або обмежують здійснення бенефіціаріями підприємницької діяльності у наступний спосіб:

(a) в Німеччині:

- положення, які надають Федеральному Міністру Економіки дискреційне право встановлювати свої умови доступу до цієї діяльності для іноземних громадян і перешкоджати їм здійснювати цю діяльність на території Федеративної Республіки (Закон від 6 червня 1931 року (VAG), стаття 106 (2), N 1 разом зі статтею 8 (1), N 3, стаття 106 (2), останнє речення, і стаття 111 (2));

(b) в Бельгії:

- зобов'язання мати "carte professionnelle" (стаття 1 Закону від 19 лютого 1965 року);

(c) у Франції:

- необхідність одержання спеціального дозволу (Закон від 15 лютого 1917 року, зі змінами та доповненнями, внесеними "decret - loi" від 30 жовтня 1935 року, стаття 2 (2) - "decret" від 19 серпня 1941 року, зі змінами, статті 1 і 2 - "decret" від 13 серпня 1947 року, зі змінами, статті 2 і 10);

- зобов'язання мати поручительство або спеціальні гарантії у якості взаємних вимог (Закон від 15 лютого 1917 року, зі змінами та доповненнями, внесеними "decret - loi" від 30 жовтня 1935 року, стаття 2 (2) - "decret - loi" від 14 червня 1938 року, стаття 42 - "decret" від 30 грудня 1938 року, зі змінами, статтями 8 і 13 - "decret" від 14 грудня 1966 року, Розділ I)

(d) в Ірландії:

- положення, що, для того, щоб отримати страхову ліцензію, компанія повинна бути зареєстрована у відповідності до актів про ірландські компанії, двома - третинами їхніх акцій повинні володіти громадяни Ірландії і більшість директорів (інші ніж виконавчий директор, що працює на повну ставку) повинні бути громадянами Ірландії (Акт про страхування, 1936 року, Розділ 12; Акт про страхування 1964 року, Розділ 7).

3. Закони, підзаконні чи адміністративні акти, які зобов'язують бенефіціаріїв мати депозит або спеціальне поручительство не скасовуються до тих пір, поки компанії не відповідатимуть фінансовим умовам, визначеним статтями 16 і 17 Першої Координаційної Директиви, відповідно до положень статті 30 (1) і (2) тієї ж Директиви.

Стаття 3

1. Якщо приймаюча держава-член передбачає для своїх громадян, які бажають започаткувати будь-яку діяльність, визначену у статті 1, підтвердження доброї репутації і підтвердження відсутності попереднього оголошення банкрутом, або підтвердження будь-якого з них, то стосовно громадян інших держав-членів ця держава приймає як достатнє підтвердження витяг "судового протоколу" або, за відсутністю такого, еквівалентний документ, виданий компетентним судовим або адміністративним органом країни походження або країні, звідки прибув іноземний громадянин, який підтверджує факт дотримання цих вимог.

2. Якщо країна походження, або країна, звідки прибув іноземний громадянин, не видає таких документальних підтверджень доброї репутації або документальних підтверджень про відсутність попереднього оголошення банкрутом, таке підтвердження може бути замінене на заяву під присягою, - або в державах, де не передбачено заяв під присягою, - офіційною заявою, здійсненою особою, якої це стосується, перед компетентним судовим або адміністративним органом, або, якщо необхідно, нотаріусом, в країні походження або країні, звідки прибув іноземний громадянин; такий орган або нотаріус видає свідоцтво, яким засвідчено автентичність заяви під присягою або офіційної заяви. Заява про відсутність попереднього оголошення банкрутом може бути здійснено також перед компетентним професійним або торговим органом в зазначеній країні.

3. Документи, видані відповідно до пункту 1 або пункту 2, не можна пред'являти після закінчення трьох місяців з дня їх видачі.

4. Держави-члени протягом строку, визначеного в статті 6, визначають органи і установи, компетентні видавати такі документи, і негайно інформують про це інші держави-члени та Комісію.

Стаття 4

1. Держави-члени забезпечують, що бенефіціарії мають право вступати до професійних або торгових організацій на таких умовах і з такими ж правами та обов'язками, що й їхні громадяни.

2. З права вступати до професійної або торгової організації, в разі здійснення підприємницької діяльності, впливає правомочність бути обраним або призначеним на високу посаду в таких організаціях. Однак, такі посади можуть бути залишені лише для громадян, якщо на виконання будь-якого положення, визначеного законом або підзаконним актом, відповідна організація залучена до здійснення офіційних повноважень.

3. У Великому Герцогстві Люксембург членство в "Chambre de Commerce" [Торгова Палата] не дає бенефіціаріям право приймати участь у виборах адміністративних органів цієї Палати.

Стаття 5

Жодна держава-член не надає будь-кому з своїх громадян, які їдуть до іншої держави-члена з метою ведення будь-якої діяльності, визначеної у статті 1, будь-якої допомоги, яка може викривити умови здійснення підприємницької діяльності.

Стаття 6

Держави-члени вносять зміни до національного законодавства, відповідно до цієї Директиви та протягом 18 місяців після нотифікації Першої Координаційної Директиви і повідомляють про це Комісію. Такі змінені положення застосовуються в той самий час, що й закони, підзаконні та адміністративні акти, прийняті на виконання Першої Директиви.

Стаття 7

Ця Директива адресована державам-членам.

Вчинено в Брюсселі, 24 липня 1973 року

За Раду

Президент

І. Норгард